

Diamenty „Sobieskiego”

*Szanowni Państwo – „Ludzie Sobieskiego”,
Tworzymy „Diamentową Listę” absolwentów „Sobieskiego”.
Pragniemy, aby znalazły się na niej nazwiska wszystkich znaczących
i ciekawych wychowanków naszej szkoły.
Jeśli pominęliśmy Twoje nazwisko, nie zwróciliśmy uwagi na Twojego
przyjaciela z ławy szkolnej, przepraszamy i prosimy o wiadomość na adres
e-mail: dyrektor@lo2.grudziadz.pl
Przesyłając informację dotyczącą konkretnej osoby prosimy podać krótką
notkę biograficzną.
Każdy z Was jest ważny w historii naszej szkoły.
Pomóżcie tworzyć listę.
Dziękujemy.*

„Diamentowa Lista”, którą udało nam się przygotować od lipca 2007 roku.
Zastosowaliśmy kolejność alfabetyczną. Wśród „Diamentów... „ są:

1. Bartuzi Wojciech
2. Borowiecki Lucjan
3. Bratny Roman
4. Burkiewicz Wojciech
5. Cywiński Zbigniew
6. Czackowska Ewa
7. Czerski Roman
8. Donarski Zygfryd
9. Figurski Mariusz
10. Felski Zbigniew
11. Ferenc Jakub
12. Frankiewicz Stefan
13. Jasiński Kazimierz
14. Karaszewski Bartosz
15. Korthals Jan
16. Kossowski Maciej
17. Leśniewicz (Smereka) Dominika
18. Likierski Ryszard
19. Łatuszyński Grzegorz
20. Niedzielski Czesław
21. Rucińska Danuta
22. Ruciński Andrzej
23. Sakowicz Eugeniusz
24. Sikorski Jan
25. Szachnitowski Czesław
26. Śróbka Michał
27. Warnke Katarzyna
28. Wiśniewski Bernard
29. Wodtke Tomasz
30. Zalewski Witold

Wojciech Bartuzi – absolwent liceum z 1997 roku, klasa matematyczno - fizyczna, absolwent Szkoły Głównej Handlowej (2002), prowadzący ćwiczenia dla studentów z zakresu międzynarodowych stosunków politycznych;

zainteresowania: międzynarodowe stosunki polityczne i gospodarcze (ze szczególnym uwzględnieniem obszaru Kaukazu, Azji Centralnej i Chin), islam, geopolityka, konflikty, negocjacje międzynarodowe, pracownik Instytutu Studiów Wschodnich w Warszawie, obecnie pracuje nad doktoratem na temat zaangażowania Chin w Azji Centralnej i działalności Szanghajszej Organizacji Współpracy;

wiele publikacji np.: „Rosja triumfuje w Abchazji”, „Czy teraz Osetia Południowa?”, „Gruzja: 6 miesięcy po „rewolucji róż”, „Azerbejdżan”, „Gruzja na krawędzi wojny domowej”, „No War, No Peace” Mood Settles Over Renegade Georgian Region of Awaria”, Dyrektor Biura Handlowego w Tajpei (Tajwan) z ramienia MSZ na stanowisku odpowiadającym stanowisku ambasadora.

Lucjan Borowiecki – prof. dr hab. – dziekan Wydziału Chemii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, autor prac naukowych z dziedziny chemii organicznej.

Roman Bratny – właściwie Roman Mularczyk – ur. 1921 urodził się w Krakowie. Jego ojciec wywodził się z rodziny chłopskiej, był zawodowym oficerem. Rodzina przyszłego pisarza często zmieniała miejsce zamieszkania. Z Krakowa przeniosła się do Ostrowi Mazowieckiej, potem osiadła w Garwolinie, w Grudziądzu, gdzie Roman zdał maturę, oraz w Warszawie. W 1939 r.

Bratny zamieszkał wraz z matką pianistką, która utrzymywała się z udzielania lekcji muzyki, i młodszym bratem w pobliskim Konstancinie. Sam również zaczął udzielać korepetycji. Ojciec pisarza brał udział w kampanii wrześniowej, był dowódcą 2 Pułku Strzelców Konnych, w okresie okupacji pełnił funkcję szefa podokręgu kieleckiego AK. Przyszły pisarz działał w warszawskiej konspiracji i tam nosił pseudonim „Bratny”. W 1942 r. ukończył kurs podchorążych Armii Krajowej. W 1943 r. założył podziemne pismo kulturalne młodych twórców „Dźwigary”, gdzie debiutował jako publicysta. Rok później (1944) opublikował swój debiutancki tomik wierszy pt. Pogarda. Brał udział w powstaniu warszawskim. Po kapitulacji Warszawy przebywał w obozie Lamsdorf, potem w Sandbostel i Lubeki. W 1945 r., po wyzwoleniu obozu przez aliantów, wyjechał do Paryża. Po powrocie do Warszawy rozpoczął studia na Akademii Nauk Politycznych. W tym czasie był redaktorem czasopisma „Pokolenie” i współredaktorem „Nurtu”, „Odrodzenia” i „Głosu Nieborowa”. W 1949 r. wyjechał do Szczecina, gdzie został kierownikiem literackim Teatru Polskiego. W latach 1963–71 był współredaktorem czasopisma „Kultura”. W 1974 r. objął funkcję kierownika literackiego Teatru Powszechnego w Warszawie.

W swej twórczości Bratny podejmował tematy dotyczące powojennych losów pokolenia AK (powieści Kolumbowie. Rocznik 20, 1957; Szczęśliwi torturowani, 1959; Losy, 1973; Miłowanie kata, 1986), a także współczesnych mu wydarzeń z czasów PRL (opowiadania i powieści). Wiele jego utworów doczekało się ekranizacji filmowych. Można wymienić tu filmy J. Passendorfera Powrót (1960, oparty na powieści Szczęśliwi torturowani) oraz Zerwany most (1963, według powieści Śniegi płyną), filmy Życie raz jeszcze (1967) oraz Kolumbowie (1970) w reżyserii J. Morgensterna, dziesięcioczęściowy serial Ile jest życia w reżyserii Z. Kuźmińskiego (emitowany w telewizji w 1975 r.). Bratny wydał także tomy poezji, m.in. Losy, W karty z historią,

15 batalionów (1948), Człowieku, żyć będziesz (1951). Publikował szkice publicystyczne i wspomnienia (Pamiętnik moich książek, 1978–83).

recenzja:

Roman Bratny, Kolumbowie, 2008: „Kolumbowie” to pierwsza powojenna książka opowiadająca o młodych akowcach i ich codziennym życiu, ale także o tym, jak szli na śmierć podczas Powstania Warszawskiego. O dwudziestolatkach zmuszonych do podejmowania trudnych, nierzadko tragicznych decyzji. I angażujących się nierówną walkę z Niemcami – początkowo spontanicznie, później w sposób zorganizowany. Kultowa powieść, która dała nazwę całemu pokoleniu Polaków urodzonych koło roku 1920.

Wojciech Burkiewicz – absolwent z 1999 roku, absolwent Szkoły Głównej Handlowej (2004), dyrektor Departamentu Analiz i Strategii Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej w Warszawie.

Zbigniew Cywiński – prof. dr hab. Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Gdańskiej, w roku 1987 uzyskał roczny angaż na stanowisko profesora Uniwersytetu Tokijskiego (jako trzeciego obcokrajowca w Japonii w ogóle).

Ewa K. Czackowska – absolwentka „Sobieskiego” z 1980 roku, publicystka dziennika „Rzeczpospolita”. Studiowała historię na UMK w Toruniu, a następnie dwuletnie podyplomowe studia dziennikarskie na Uniwersytecie Warszawskim. Z „Rzeczpospolitą” związana od 1990 roku. Od 1995 roku specjalizuje się w tematyce religijnej. Pisała relacje z m.in. kilkunastu podróży zagranicznych Jana Pawła II.

Jest laureatką pierwszej edycji nagrody dziennikarskiej im. bp Jana Chrapka „Ślad” (2002 rok). Kryteriami w przyznawaniu tej nagrody są profesjonalizm, budowanie pomostów między ludźmi, prawda i odwaga oraz niezależność, talent i otwartość na świat. Oprócz setek artykułów jest autorką trzech książek: „Kościół XX wieku” (1999 rok, nagroda „Feniks” przyznana przez wydawców katolickich), dwóch biografii „Kardynał Stefan Wyszyński” (2009 rok) i „Ksiądz Jerzy Popiełuszko” (wspólnie z Tomaszem Wiścickim, 2004 rok, 2. wydanie 2008 rok). Uczy dziennikarstwa adeptów tego zawodu na Uniwersytecie Warszawskim (wcześniej UKSW i w Wyższej Szkole Psychologii Społecznej). Ostatnia publikacja 2015r. „Święta Faustyna. Biografia Świętej.

Roman Czerski – absolwent „Sobieskiego” z roku 1958, absolwent historii Wydziału Humanistycznego UMK w Toruniu, ukończył Studium Nauczycielskie z zakresu wychowania fizycznego. Podczas studiów zawodnik AZS Toruń i KS Olimpia Grudziądz (skok w dal, bieg na 100m). Finalista Mistrzostw Polski juniorów. Ukończył podyplomowe studia z historii. Historyk w Technikum Chemicznym i Elektrycznym w Grudziądzu, wraca do „swojej” szkoły jako nauczyciel historii w roku 1976. W 1980 roku współzałożyciel NSZZ „Solidarność” w Grudziądzu, wiceprzewodniczący „Solidarności” nauczycieli. Od 1989 roku czynny uczestnik odbudowy struktur „Solidarności”. Od 1994 roku radny Rady Miejskiej w Grudziądzu, w 2002 zostaje wiceprzewodniczącym Rady Miejskiej.

Wychował wielu finalistów olimpiady historycznej szczebla centralnego. Ceniony przez uczniów za prawdę historyczną przekazywaną na Jego zajęciach, oraz za specyficzne poczucie humoru.

Zygfryd Donarski – o sobie: „Przygodę z lekkoatletyką rozpocząłem już w IX klasie liceum (wychowawczyni – Teresa Zaprawa, wf – Stachowiak). Już jako uczeń II LO i członek GKS Olimpia Grudziądz zwyciężałem w licznych biegach na terenie miasta, województwa i kraju w kategorii juniorów. Po maturze studiując na Politechnice Łódzkiej jako członek SKS „Społem” Łódź na mistrzostwach Polski juniorów w Stalowej Woli w 1960 r. ustanowiłem rekord świata juniorów w biegu na 1500 m z przeszkodami. To było wielkie przeżycie dla młodego człowieka. Miło było o sobie czytać w gazetach, mieć powodzenie, oglądać świat z drugiej strony żelaznej kurtyny. Po tym sukcesie zaczęły się pojawiać kłopoty z godzeniem nauki ze sportem. Wybrałem studia. Swoje cele w życiu osiągnąłem. Biegałem i odnosiłem sukcesy w barwach WKS „Zawisza” na stadionach Europy do 1962 roku. Studia ukończyłem w 1965 r.”

Mariusz Figurski – absolwent (1983), doktor nauk technicznych (1995), doktor habilitowany (2005). Od roku 2005 jest profesorem nadzwyczajnym Wojskowej Akademii Technicznej. Na Wydziale Inżynierii Lądowej i Geodezji WAT pracuje nieprzerwanie od 1990 roku. Od roku 1999 pracownik naukowy Politechniki Warszawskiej. Autor publikacji z zakresu geodezji satelitarnej, geodezji wyższej, meteorologii i geodynamiki, a także wielu referatów na sympozjach i kongresach międzynarodowych. W latach 2005–2008 był prodziekanem ds. naukowych Wydziału Inżynierii Lądowej i Geodezji WAT, a w 2008 roku został wybrany na drugą kadencję. W pracach badawczych koncentruje się na zastosowaniach geodezyjnych, geodynamicznych i nawigacyjnych satelitarnych systemów nawigacyjnych oraz poszukuje nowych zastosowań w badaniach naukowych i gospodarce. Specjalista z zakresu numerycznych opracowań obserwacji GNSS. Autor wyrównania podstawowych osnów geodezyjnych zakładanych techniką satelitarną GPS (WSSG, POLREF, EUREF-POL, EUVN). Do badań w swoim zespole pozyskał dotację celową, która pozwoliła zbudować gridowy klaster komputerowy, na którym prowadzone są symulacje komputerowe z zakresu numerycznego modelowania pogody, propagacji zanieczyszczeń i masowego przetwarzania obserwacji GNSS.

W 2007 roku wykonał jednolite numeryczne opracowanie i wyrównanie sieci kontynentalnej EPN (EUREF Permanent Network), które stanowi jedną z podstaw definicji kolejnej wersji układu odniesienia dla kontynentu europejskiego.

Członek założyciel IGS Ionospheric Working Group. Od roku 1997 prowadzi jedno z 16 europejskich Lokalnych Centrów Analiz EPN, które jest obecnie wspólnym przedsięwzięciem Politechniki Warszawskiej i Wojskowej Akademii Technicznej. Członek grupy studiów ds. badania refrakcji troposferycznej (EUREF Troposphere Parameter Estimation).

W 2007 został wybrany vice przewodniczącym Komisji Geodezji Satelitarnej Komitetu Badań Kosmicznych i Satelitarnych PAN na kadencję 2007–2010. Członek sekcji Geodynamiki i Sekcji Sieci Geodezyjnych Komitetu Geodezji PAN. W latach 2007–2008 przewodniczył zespołowi ekspertów w projekcie ASG-EUPOS. Członek zespołu powołanego przez Głównego Geodetę Kraju w sprawie ekspertyzy dotyczącej projektu nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów dotyczącego państwowego systemu odniesień przestrzennych.

W 2008 roku został wybrany na członka Rady Naukowej Kolei Dużych Prędkości.

Od roku 2006 członek kolegium redakcyjnego Biuletynu WAT. Za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne został w 2007 roku odznaczony przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Zbigniew Felski – absolwent liceum z 1959 roku, koszykarz, reprezentant Polski.

Jakub Ferenc – absolwent liceum z 1999 roku, wykładowca Collegium Civitas w Warszawie, politolog doktor nauk politycznych, absolwent prawa i stosunków międzynarodowych na UMK w Toruniu. Jego zainteresowania naukowe koncentrują się wokół kwestii czeczeńskiej oraz zagadnienia związków sportu i polityki. Najważniejsze publikacje: „Świat odwraca wzrok. Czeczenia w świetle prawa i w oczach świata”, Toruń 2004, „Sport w służbie polityki. Wyścig Pokoju 1948–1989”, „W zdrowym ciele zdrowy duch?”, Tygodnik Powszechny, nr 24/2005, „O przyjaźń na rowerach. Wyścig Berlin – Warszawa”, Mówią wieki, nr 5/2006, „Od bohatera do wroga ludu. 50 lat temu Stanisław Królak wygrał Wyścig Pokoju”, Gazeta Wyborcza, 22 maja 2006, „Tajniacy w peletonie. SB i Wyścig Pokoju”, Tygodnik Powszechny, nr 32/2006, „Fabryka mistrzów – sport w Chinach”, Tygodnik Powszechny, nr 5/2007, „Wyścig niepokoju”, Polityka, nr 17–18/2007.

Stefan Frankiewicz – (ur. 31 sierpnia 1940 r. w Grudziądzu), polski historyk literatury, publicysta, dyplomata, były redaktor naczelny miesięcznika Więź, ambasador RP przy Stolicy Apostolskiej w latach dziewięćdziesiątych.

W 1958 r. zdał maturę w Liceum Ogólnokształcącym im. Króla Jana III Sobieskiego w Grudziądzu. Laureat Nagrody im. ks. Janusza Pasierba.

Kazimierz Jasiński – prof. dr hab. – ur. 1920 r. w Jankowicach koło Grudziądza – polski historyk, pracownik naukowy i wykładowca UMK Toruń, mediewista i genealog.

Bartosz Karaszewski – absolwent „Sobieskiego” z 1996 roku, obecnie (najmłodszy) doktor nauk medycznych, asystent na Wydziale Lekarskim AM w Gdańsku. Jest obecnie najmłodszym kierownikiem uniwersyteckiej kliniki neurologicznej w Polsce. W 2015 r. już z tytułem profesora. Czytaj więcej:

<http://www.pomorska.pl/wiadomosci/grudziadz/art/6488780,supertalent-medycyny-prof-bartosz-karaszewski-jest-absolwentem-ii-lo-w-grudziadzu,id,t.html>

W 2003 roku zwycięzca ogólnopolskiego konkursu na najlepszego studenta Kraju Primus Inter Pares (wywiad z Bartkiem na stronie:

http://www.studia.korba.pl/uczenie_sie/18651,156,drukuj.html)

obecnie asystent i lekarz w Klinice Neurologii Dorosłych Akademii Medycznej w Gdańsku.

To, że „duża” nauka jest niepowtarzalna przygoda odkrył późno – w drugiej połowie studiów medycznych. Doktorat „Metabolic disturbances in brain ischemic regions in an experimental model and in humans” pisał w ramach program Unii Europejskiej Marie Curie na podstawie badań, które prowadził w Edynburgu, Paryżu i Gdańsku. Jest i czuje się głównie lekarzem-klinicystą, ale nie jest mu obca praca w laboratorium biotechnologicznym czy na eksperymentalnych modelach chorób mózgu. Laureat licznych programów stypendialnych, m.in. Międzynarodowej Organizacji Badań nad Mózgiem i Fundacji Nauki Polskiej. Prowadzi badania nad patofizjologią i nowymi metodami leczenia ostrych udarów niedokrwiennych mózgu oraz zastosowaniem metod spektroskopowych

do analizy chemicznej mózgu (spektroskopia rezonansu magnetycznego u ludzi, chromatografia cieczowa sparowana z tandemową spektroskopią mas do bezpośredniej oceny tkanki), ostatnio także nad biochemią emocji. Publikował w czasopismach medycznych o wysokim impact factor, m.in. na temat transplantacji domózgowej i transfuzji komórek macierzystych różnego pochodzenia w modelach doświadczalnych udarów niedokrwiennych mózgu, rozkładu temperatury wewnątrzczaszkowej mierzonej nieinwazyjnie techniką spektroskopii rezonansu magnetycznego u pacjentów w ostrej fazie udaru niedokrwiennego, zastosowań technik proteomiki w neurochemii. Badania prowadził i prowadzi we współpracy z czołowymi klinicznymi i doświadczalnymi ośrodkami naukowymi Europy, obecnie z uniwersytetami w Oslo i Edynburgu.

Niedawno rozpoczął wspólnie z badaczami z Wielkiej Brytanii realizację kolejnego projektu naukowego, który ma określić znaczenie niektórych genów i białek u pacjentów w rokowaniu, a w dalszej perspektywie także leczeniu, ostrych udarów niedokrwiennych mózgu.

W liceum zaangażowany w codzienne treningi sportowe – medalista mistrzostw Polski w wioślarstwie. Jego zainteresowania pozanaukowe ogniskują się na kulturze teatralnej, filmowej (studiował też teatrologię i animację kultury), muzyce artystycznej. Wolny czas spędza najchętniej z rodziną, półtorarocznym synem, ale dodaje, że do szczęścia potrzebuje też czasem chwili samotności. Twierdzi, że najbardziej obiektywnym (choć jeszcze dalekim od absolutu) egzaminem w życiu człowieka jest ono samo (zatem niekoniecznie to, co jest na cenzurce), a w jego ramach kreatywność, wizjonerstwo. W 2007 roku stypendysta „Polityki”, aktualnie w Wielkiej Brytanii na zagranicznym stypendium pogłębia wiedzę z zakresu neurologii.

Więcej: <http://www.karaszewski.org/>

Prymus to nie cyborg

Zwycięzca konkursu Primus Inter Pares, organizowanego przez Zrzeszenie Studentów Polskich, skończył Akademię Medyczną w Gdańsku. Teraz studiuje jednocześnie integrację europejską na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim i edukację teatralną w Studium Animatorów Kultury w Gdańsku. Średnia ocen od 4,80 do 5,88, a lista jego projektów naukowych i prac badawczych długością przypomina serialowy tasiemiec. – Ale cyborgiem nie jestem, ze wszystkiego można mnie zagiąć – tłumaczy się Bartosz Karaszewski. – Ten tytuł, poza ładnym samochodem i ofertami pracy, dał mi potwierdzenie, że w życiu dokonałem już kilku dobrych wyborów. Czyli wiem, że mam dobry pomysł na siebie. Gdy jest na zagranicznym stypendium i czas ma ograniczony, pracuje od

rana do nocy. Z krótką przerwą na posiłki. Ale z ostatniego wyjazdu wrócił jakieś trzy miesiące temu i na razie ten czas poświęcił prawie w całości rodzinie. – W takim życiu – ciągle nauka i badania – potrzebny jest jakiś wentyl bezpieczeństwa. Żeby nie stracić zapału do pracy i mieć ciągle nowe pokłady energii – mówi. – Kiedyś, jeszcze w liceum i na początku studiów, uprawiałem wioślarstwo. Nawet startowałem w mistrzostwach Polski i zdobyłem brązowy medal. Teraz profesjonalnie już nie trenuję, ale ciągle w ten sposób odreagowuję po zbyt intensywnym kontakcie z rzeczywistością.

źródło: tygodnik „Przeгляд”, Prymus to nie cyborg, 2004-10-11, Paulina Nowosielska

Jan Korthals – absolwent II LO z 1958 roku, pracownik naukowy, profesor medycyny, posiada ogromne osiągnięcia z zakresu neurologii, obecnie w Stanach Zjednoczonych na Florydzie.

Jan K. Korthals, M.D., PhD Professor Director, EMG Laboratory at USF Medical Clinics

Director, USF Neuromuscular Clinic and K. Korthals, M.D. earned his medical degree at the Medical School in Gdansk, Poland and his Ph.D. degree in neuropathology at the Medical School in Warsaw, Poland.

After several years of research in neuropathology at the Albert Einstein Medical College in New York, Dr. Korthals completed the training in neurology followed by a Fellowship in EMG and Neuromuscular Diseases at the New York University Downstate Medical Center. He is board certified in neurology by the American Academy of Neurology and Psychiatry.

Dr. Korthals joined the University of South Florida, College of Medicine in 1980. Since then he has been the Director of the EMG Laboratory at the University of South Florida Medical Clinics. In 1987, Dr. Korthals worked for several months as a Visiting Professor at the Mayo Clinic Peripheral Nerve Center and EMG Laboratory.

Dr. Korthals was the 2002 recipient of the Department of Neurology Distinguished Physician Award. He has written numerous articles in the field of neurology and neuromuscular diseases, especially peripheral neuropathies.

źródło: <http://health.usf.edu/medicine/neurology/korthals.htm>

Maciej Kossowski – absolwent 1954 roku, ur. 11 lutego 1937 w Grudziądzu – piosenkarz, trębacz i kompozytor. Współpracował ze znanymi autorami tekstów: Jonaszem Koftą, Bogdanem Loeblem, Markiem Głogowskim, Bogdanem Jerzyną i innymi. Najbardziej znane jego przeboje to „Agatko pocałuj”, „Dwudziestolatki,” „Wakacje z blondynką,” „Domowe Strachy,” „Nie mówię żegnaj” i „Z cyganami w świat.” W latach 1963–67 był solistą Czerwono- Czarnych. W 67 roku Maciej Kossowski wyruszył na trzy miesięczną koncertową trasę do Związku Radzieckiego z zespołem Tajfuny. Po powrocie do kraju do końca 69 roku współpracował jako producent, kompozytor, aranżer i piosenkarz ze „Studiem Rytm” w Polskim Radio Warszawa. W tym czasie napisał muzykę do przebojów nagranych przez Edwarda Hulewicza, Kasię Sobczyk, Fabiana, Jacka Lecha, Elżbietę Zakowicz i Alę Eksztajn. W latach 70. Maciej osiedlił się w U.S.A. Inne znane piosenki z jego repertuaru: „To ty, Mario”, „Kto mi to da”, „Augustyna,” „Szkolny Bal.” Oficjalna strona: <http://maciejkossowski.com>. Współpracował z zespołami: Czerwono-Czarni, Tajfuny, Warsaw Stompers, Zespół Zbyszka Namysłowskiego, Tralabomba Jazz band, Orkiestrą Polskiego Radia w Warszawie.

Dominika Leśniewicz – uczennica „Sobieskiego” – nazwisko panięskie Smereka; ur. 13 stycznia 1974 w Grudziądzu, polska siatkarka grająca na pozycji libero,
kluby:

MKS Grudziądz – sezony 1983/84–1989/90

- Wisła Kraków – sezony 1990/91–1995/96
- Nafta-Gaz Piła – sezony 1996/97–1997/98
- Pałac Bydgoszcz – sezony 1998/99–2007/08

sukcesy:

- złoty medal z reprezentacją Polski na Mistrzostwach Europy w 2003 roku
- srebrny medal Mistrzostw Polski (3 razy):
- 1992/93 (z Wisłą Kraków)

- 2000/01 (z Bankiem Pocztowym/Centrostalem Bydgoszcz)
- 2004/05 (z Centrostalem/Adriana/Gazeta Pomorska Bydgoszcz)
- brązowy medal Mistrzostw Polski (2 razy):
- 1994/95 (z Wisłą Kraków)
- 2001/02 (z Bankiem Pocztowym/GCB/Gazeta Pomorska Bydgoszcz)

Ryszard Likierski – absolwent liceum z 1959 roku, koszykarz, wychowanek profesora Stachowiaka – nauczyciela w-f w II LO, po ukończeniu szkoły zawodnik pierwszoligowej Polonii Warszawa (Czarne Koszule), z którą dotarł do Mistrzostw Europy, następnie reprezentant Polski w koszykówce męskiej.

Grzegorz Łatuszyński – prozaik, krytyk, tłumacz i dziennikarz, urodzony w Zdzięciole k. Nowogródka 9 maja 1933 roku, maturę uzyskał w Liceum Ogólnokształcącym w Grudziądzu, dyplom magistra filologii słowiańskiej na Uniwersytecie Warszawskim, gdzie studiował równocześnie filologię polską.

Przez rok był słuchaczem Podyplomowego Studium Wiedzy Filmowej w Warszawie prowadzonego przez prof. Aleksandra Jackiewicza. Sławistyczne studia podyplomowe odbył na wydziałach filologicznych Uniwersytetów Zagrzebskiego i Belgradzkiego w latach 1959–1963.

Przez 3 lata był lektorem języka polskiego na Uniwersytecie Belgradzkim, korespondentem „Życia Warszawy” z Belgradu, pracownikiem dyplomatycznym Ambasady Polskiej w Belgradzie. Łącznie w byłej Jugosławii spędził dziesięć lat. Po powrocie do kraju pracował w Wydawnictwie PWN, był redaktorem Zespołu Filmowego „Tor”, redaktorem miesięcznika “Studio”. Od 1975 roku utrzymywał się wyłącznie z pracy twórczej, literackiej i dziennikarskiej. Od 1993 r. jest redaktorem Oficyny Wydawniczej “Agawa” Współpracuje z prasą codzienną i periodyczną. Jest członkiem stowarzyszeń twórczych: ZAiKS-u od 1971, Związku Literatów Polskich od 1973, a następnie Stowarzyszenie Pisarzy Polskich (sekretarz ZG 1996–1999, członek Zarządu Oddziału Warszawskiego SPP 2005–2008 r., od kwietnia 2008 r. prezes Oddziału Warszawskiego SPP), członek Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich od 1975, Stowarzyszenia Tłumaczy Polskich od 1983.

Wyróżnienia:

Doroczne Wyróżnienie Funduszu Literatury • za przekład 1989;

- Zasłużony Działacz Kultury 1989;
- Złote Pióro (nagroda dziennikarska Polish Promotion Corporation) 1994.

Wydał:

- Układ słoneczny – powieść – 1979,
- Fascynacja – opowiadania – 1984,
- Bałkańskie przekleństwo – rzecz o rozpadzie Jugosławii – 1997,
- W świecie wyklętych – eseje o literaturze serbskiej i chorwackiej – 1997;
- Wszystkie chwile są tu i nic być nie przestaje – Antologia poezji serbskiej XX wieku, tom 1, Antologia, str. 590, 2007,
- Wszystkie chwile są tu i nic być nie przestaje – Antologia poezji serbskiej XX wieku, tom 2, Panorama nowej poezji serbskiej, str. 524, 2007.
- Niektóre jego opowiadania tłumaczone były na serbski, chorwacki i węgierski

- Tłumaczy z czeskiego, chorwackiego, serbskiego, macedońskiego, słoweńskiego, słowackiego, rosyjskiego oraz na serbski i chorwacki

Przełożył na język polski m.in.:

- Więzień zodiaku – powieść (z czeskiego) Jana Weissa – 1962,
- Wołanie o pomoc – powieść (z cz.) Jana Weissa – 1963,
- Mahomet – monografia (z cz.) I. Hrabka i K. Petrůčka – 1971;
- Dziewiąty cud na wschodzie – powieść (z chorwackiego) Andjelka Vuleticia – 1972,
- Spadochrony na drzewach – powieść (z rosyjskiego) Napoleona Rydzewskiego – 1973;
- Spór o życie – powieść (z cz.) Donata Šajnera – 1974,
- Trzy rzeki – powieść (z cz.) Vladislava Vančury – 1975;
- Piąta pora roku – powieść (słoweński) Branka Šömena – 1977;
- Kapitanowie z szalonej rzeki – reportaże (ze słowackiego) Bohuslava Chňoupka – 1980;
- Wędrówki – powieść (z • serbskiego) Miloša Crnjanskiego – 1981.
- Pielgrzymka Arsenjega Njegovana – powieść (z serbskiego) Borislava Pekicia – 1985,
- Drzwi żywota – powieść (z chorw.) Mirka Kovača – 1988;
- Żarliwość i gwałt (z Marylą Siwkowską) – powieść (z chorw.) Andjelka Vuleticia – 1994,
- Dusze na kiju klonowym – wybór poezji (z chorw.) Andjelka Vuleticia – 1999,
- Kiedy kwitnie zło (z Marylą Siwkowską) – korespondencja (z serbskiego i chorwackiego) Filipa Davida i Mirka Kovača – 2001,
- Strzała w popiele, wybór poezji (z chorw.) Mile Stojicia – 2002.
- Via Vienna, eseje (z chorw.) Mile Stojicia – 2005.
- Okna szaleństwa, wybór poezji (z chorw.) Slavka Mihalicia – 2006,
- Czarne pomarańcze, wybór poezji (z chorw.) Veselka Koromana 2007.
- Sarajewska noc, wybór poezji (z chorw.) Ivana Kordicia 2008.
- Szaleństwo samotności, wybór poezji Sonji Manojlovic 2008
- Przełożył na język chorwacki i serbski:
- Sedam poljskih pjesnika – Sarajewo 1990
- Tłumaczenie poezji Zbigniewa Bieńkowskiego, Krzysztofa Karaska, Adriany Szymańskiej, Ryszarda Krynickiego, Ewy Lipskiej, Tadeusza Śliwiaka i Jana Górecy Rosińskiego (łącznie 45 wierszy) ukazało się w specjalnym dodatku znanego ogólnojugosłowiańskiego dwutygodnika „Odjek” nr 15/16 z 1–31. VIII 1990 roku, wychodzącego w Sarajewie, wówczas pod redakcją wybitnego chorwackiego poety Mile Stojicia.
- Tłumaczył też wielu innych polskich poetów na język serbski i chorwacki. Wiersze te ukazywały się w różnych latach także w „Književnych novinach”, „Književnej rečy”, „Književnosti”, „Poljach”, Letopisie Matice srpske”, „Odjeku”, Forum”, „Hrvatskim slovie” i innych pismach literackich byłej Jugosławii.

Czesław Niedzielski – docent, absolwent 1950 roku, wykładowca Uniwersytetu Mikołaja Kopernika, Wydziału Filologicznego Instytutu Literatury Polskiej, specjalność: historia literatury polskiej XX w.

Danuta Rucińska – absolwentka liceum z 1963 roku, prof. zw. dr hab., naukowiec Uniwersytetu Gdańskiego, Wydziału Ekonomicznego – Katedry Rynku Transportowego, autorka wielu wydawnictw ekonomicznych związanych z zarządzaniem w lotnictwie, np. „Marketing na rynku

usług lotniczych”, „Zarządzanie marketingowe na rynku usług transportowych”, małżeństwo klasowe, mąż Andrzej Ruciński, o którym poniżej. Promotor i recenzent wielu prac doktorskich i rozpraw habilitacyjnych np. „Harmonizacja warunków konkurencji w transporcie” (2000 r.), najnowsza praca naukowa nawiązuje do specjalizacji Pani Profesor: „Instrumentarium marketingu wartości jako narzędzie kształtowania konkurencyjnej pozycji polskich przedsiębiorstw na eurorynku”.

Danuta Rucińska – profesor zwyczajny pracownik naukowy Uniwersytetu Gdańskiego w dziedzinie nauk ekonomicznych, zajmuje się zagadnieniami związanymi z ekonomiką transportu, marketingiem oraz rynkiem transportowym. Pani Profesor uzyskiwała kolejno następujące stopnie naukowe: doktorat w 1977 r. pisząc pracę doktorską nt. „Port morski jako czynnik rozwoju regionów nadmorskich”. W 1990 r. napisała rozprawę habilitacyjną pt: „Przeobrażenia strukturalne transportu morskiego w świetle przebiegu i oddziaływania długich cykli koniunktury”. W roku 2001 uzyskała tytuł profesora zwyczajnego. Pracę zawodową związała z Uniwersytetem Gdańskim, Uniwersytetem Warmińsko- Mazurskim w Olsztynie oraz Elbląską Wyższą Szkołą Humanistyczną. Jest prezesem Oddziału Gdańskiego Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego oraz członkiem Prezydium Zarządu Krajowego PTE. Pracuje jako członek Komitetu Transportu Polskiej Akademii Nauk, Sekcji Organizacji i Zarządzania

Była promotorem trójki doktorów, obecnie czuwa nad trzema otwartymi przewodami doktorskimi i przygotowuje czworo doktorantów do otwarcia przewodów doktorskich.

Była promotorką ponad 300 prac magisterskich i ponad 250 prac licencjackich.

Badania naukowe Pani Profesor dotyczą następujących zagadnień:

funkcjonowania, rozwoju i wzrostu rynku transportowego a także

- marketingowego kształtowanie rynku w tym rynku usług transportowych,
- kształtowania relacji na rynkach usług,
- funkcjonowania i rozwoju infrastruktury transportu,
- dostosowanie transportu do struktur europejskich,
- innowacyjności na rynku TSL i zarządzanie jakością usług TSL,
- rozwoju struktur regionalnych i transportowego zagospodarowania przestrzeni,

Pani Danuta Rucińska ma na swoim koncie 392 publikacje naukowe, w tym m.in.: Marketingowe kształtowanie rynku usług transportowych. Wyd. UG, Gdańsk 2001;

Współautorstwo w publikacji pt. Transport. Red. W. Rydzkowski i K. Wojewódzka – Król, WN PWN Warszawa, Wyd. 1997, 2000, 2005, 2006, 2009;

Marketing na rynku usług lotniczych. Współautorstwo A. Ruciński. Wyd. UG, Gdańsk 2000;

Wielokrotnie redagowała i recenzowała opracowania naukowe w tym prace

promocyjnych. Była i jest kierownikiem, głównym realizator lub realizatorem osiemnastu

projektów naukowo – badawczych w tym finansowanych ze środków Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Uniwersytetu Gdańskiego oraz Unii Europejskiej;

Odbyła staże naukowe w tym jako visiting Professor w FWTH i Freie Universitaet w Berlinie oraz na Uniwersytecie w Turku/Finlandia;

Za swoją działalność naukową i organizatorską uzyskała: 19 nagród Rektorskich w Uniwersytecie Gdańskim, 6 nagród Rektorskich w Elbląskiej Uczelni Humanistyczno-Ekonomicznej, 1 nagroda Rektora Uniwersytetu Warmińsko- Mazurskiego – 2005, 1 nagroda Ministra Transportu – 2006 oraz Złoty Krzyż Zasługi 1998 i Medal Komisji Edukacji Narodowej 2000;

Zainteresowania Pani Profesor to geografia, ornitologia i turystyka.

Andrzej Ruciński – absolwent z roku 1963, prof. dr hab., profesor zwyczajny, pracownik naukowy Uniwersytetu Gdańskiego, Wydział Ekonomiczny, Katedra Rynku Transportowego, autor i współautor rozpraw naukowych związanych z transportem lotniczym, żona Danuta – małżeństwo klasowe.

Dane biograficzne w formie ankiety biograficznej:

Nazwisko i imię: Ruciński Andrzej Tadeusz

Dyscyplina naukowa: nauki ekonomiczne

Specjalność: ekonomika transportu, ekonomika i organizacja transportu lotniczego

Data i miejsce urodzenia: 3 lipca 1945, Grudziądz

Wykształcenie: wyższe, absolwent Wyższej Szkoły Ekonomicznej Wydziału Morskiego w Sopocie
Stopnie i tytuły naukowe:

Doktorat 1972, Uniwersytet Gdański; temat pracy: Współzależność między rozwojem transportu lotniczego i aglomeracji wielkomiejskich;

Habilitacja

1987, Szkoła Główna Planowania i Statystyki w Warszawie, tytuł rozprawy: Planowanie i lokalizacja sieci regionalnych portów lotniczych w Polsce

Profesor

1992 – 2002, prof. nadzwyczajny, Uniwersytet Gdański od 1999 prof. tytularny nauk ekonomicznych, tytuł monografii profesorskiej: Rynek pasażerskich przewozów lotniczych od 2002, prof. zwyczajny nauk ekonomicznych, Uniwersytet Gdański

Praca zawodowa

1968 – 1969 – asystent stażysta na Politechnice Szczecińskiej;

1969 – 1972 – starszy asystent w Katedrze Ekonomiki Transportu WSE w Sopocie i na Wydziale Ekonomiki Transportu Uniwersytetu Gdańskiego

1972 – 1987 – adiunkt w Katedrze Ekonomiki Transportu na Wydziale Ekonomiki Transportu,

Pilot instruktor samolotowy zawodowy w latach 1973–1978; pilot i kierownik bazy lotniczej w Egipcie i Sudanie;

1986 – 1991 – docent, Kierownik Pracowni Ekonomiki Transportu Lotniczego w Ośrodku Badawczym Ekonomiki Transportu PKP w Warszawie. Opracowanie zasad prywatyzacji polskich portów lotniczych;

1988 – 1997 – Konsultant ICAO (International Civil Aviation Organization – Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego);

w 1991 r. w Rio de Janeiro, doradztwo i szkolenie kadr Ministerstwa Lotnictwa w Brazylii w zakresie funkcjonowania portów lotniczych;

od 1999 prof. zw. w Katedrze Rynku Transportowego na Wydziale Ekonomicznym UG;

1991–1993 – Pełnomocnik Wojewody Gdańskiego ds. Prywatyzacji Portu Lotniczego w Gdańsku. Realizacja procesu prywatyzacji i powołanie portu lotniczego w formie spółki prawa handlowego;

1992 – 2002 – prof. nadzwyczajny w Katedrze Rynku Transportowego na Wydziale Ekonomicznym UG,

1993 – 1997 – Prezes Zarządu Portu Lotniczego w Gdańsku – Rębiechowie. Dokonanie restrukturyzacji i całkowitej modernizacji portu lotniczego w Gdańsku. Przygotowanie i nadzorowanie procesu inwestycyjnego w Porcie w latach 1995–1997 o wartości 40 mln PLN;

1999 – Zastępca Dyrektora naczelnego Przedsiębiorstwa Polskie Porty Lotnicze w Warszawie ds. portów regionalnych, członek rad nadzorczych portów lotniczych w Gdańsku i Katowicach;
od 1999 – Profesor tytularny nauk ekonomicznych;

2000 – 2009 – profesor zwyczajny na Wydziale Nauk Ekonomicznych Elbląskiej Wyższej Szkoły Humanistyczno-Ekonomicznej;

od 2002 – Profesor zwyczajny nauk ekonomicznych na Uniwersytecie Gdańskim

2002 – 2005 – UWM: profesor nadzwyczajny w Katedrze Polityki Gospodarczej i Regionalnej na Wydziale Zarządzania i Nauk Ekonomicznych UWM;

Pełnione funkcje:

1986 – 1997 – Członek Zarządu Aeroklubu Polskiego;

1986 – 1996 – Członek Zarządu i wiceprezes Aeroklubu Gdańskiego;

1991 – Członek Rady Naukowej Ośrodka Badawczego Ekonomiki Transportu PKP w Warszawie;

1991 – 1992 – Członek Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej Gdańsk – Zaspą

1993 – 1996 – Członek Senatu Uniwersytetu Gdańskiego

1997 – 1999 – Członek Rady Nadzorczej Centrum Targowego w Gdańsku Sp. z o.o.

1999 – 2001 – Członek Rady Nadzorczej Agencji Rozwoju Pomorza

1999 – 2002 – Członek Zarządu Gdańskiego Klubu Biznesu

2000 – 2009 – Członek Senatu Elbląskiej Uczelni Humanistyczno-Ekonomicznej Członek Gdańskiego Towarzystwa Naukowego i Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego

Ponadto udział w pracach różnych, komisji uczelnianych UG i w uczelniach partnerskich;

Promotorstwo

3 wypromowanych doktorów, 3 otwarte przewody doktorskie, 4 doktorantów przygotowywanych do otwarcia przewodu doktorskiego, ponad 200 prac magisterskich, ponad 100 prac licencjackich

Badania:

Główne kierunki badań naukowych dotyczą zagadnień:

ekonomiki i organizacji transportu, funkcjonowania i rozwoju oraz ekonomiki i organizacji transportu lotniczego, funkcjonowania, rozwoju i wzrostu rynku transportowego, funkcjonowania i rozwoju infrastruktury transportu, dostosowanie transportu do struktur europejskich, kształtowania struktur regionalnych i transportowego zagospodarowania przestrzeni,

Publikacje:

Ważne tytuły:

Lokalizacja i funkcjonowanie regionalnych portów lotniczych . Wyd. UG, Gdańsk 1987;

Rynek usług pasażerskiego transportu lotniczego, Wyd. UG, Gdańsk 1998. współautorstwo w publikacji pt. Transport. Red. W. Rydzkowski i K. Wojewódzka Król, WN PWN Warszawa, Wyd. 1997, 2000, 2005, 2006, 2009;

Marketing na rynku usług lotniczych. Współautorstwo A. Ruciński. Wyd. UG, Gdańsk 2000.

Porty lotnicze wobec polityki otwartego nieba. Red. i współautorstwo. Fundacja Rozwoju Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk. wyd.2006 i 2008)

Nagroda Ministra Transportu za najlepszą książkę o tematyce transportowej wyd. w roku akademickim 2005/2005.

Ogólna liczba publikacji – 350 oraz liczne recenzje opracowań naukowych.

Kierownik, główny realizator lub realizator kilkunastu projektów naukowo- badawczych w tym finansowanych ze środków MN i SW oraz Unii Europejskiej.

Wielokrotny recenzent dorobku naukowego w ubieganiu się o stopnie i tytuły naukowe oraz publikacji naukowych.

Członek Rad Naukowych i Programowych międzynarodowych i krajowych konferencji naukowych oraz publikacji naukowych

Nagrody i odznaczenia

12 nagród Rektora UG, 1 nagroda Ministra Transportu (2006), 2 Medale Aeroklubu Gdańskiego – (1979, 1989); Medal Komisji Edukacji Narodowej – 1996; Złota odznaka Zasłużony Działacz Lotnictwa Sportowego – 1994, Złota odznaka za Zasługi dla dla Transportu RP – Gdańsk 1995, Złoty Krzyż Zasługi 1990;

Zainteresowania: lotnictwo, samochody, ornitologia, turystyka;

Eugeniusz Sakowicz – absolwent „Sobieskiego” z 1977 roku, urodzony w 1958 r. w Grudziądzu, profesor nauk teologicznych, profesor Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, był wykładowcą w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, religioznawca, leksykograf; w latach 1984–1985 – kierownik Biura i Wydawnictwa Towarzystwa Naukowego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego; 1992–1994 – adiunkt muzealny w Państwowym Muzeum na Majdanku; konsultant Rady do Spraw Dialogu Religijnego przy Konferencji Episkopatu Polski oraz członek Komitetu do Spraw Dialogu z Religiami Niechrześcijańskimi tejże Rady, autor ponad 160 artykułów naukowych, popularnonaukowych, recenzji, sprawozdań i wywiadów, 150 artykułów publicystycznych, 130 artykułów encyklopedycznych i haseł w Encyklopedii Katolickiej KUL, opracował i zredagował ponad 1500 haseł w różnych encyklopediach i leksykonach PWN w Warszawie.

Pracuje z młodzieżą jako juror podczas olimpiady „Losy Polaków na Wschodzie po 17 września 1939 roku”. Pan Profesor podarował szkole niektóre swoje książki, które są dostępne w bibliotece szkolnej:

„Jan Paweł II – Encyklopedia dialogu i ekumenizmu”, „Religioznawstwo”, „Pryncypia dialogu kościoła katolickiego z religiami Dalekiego Wschodu i Indii”, „Islam w dokumentach Kościoła i nauczaniu Jana Pawła II”, „Rozmowy o islamie i dialogu”, „Czy islam jest religią terrorystów?”

„Islam a chrześcijaństwo. Konfrontacja czy dialog” – polecam serdecznie – tu; Pan Profesor w doskonałym towarzystwie: Benedykt XVI, Jan Paweł II, Vittorio Messori.

Inne wydawnictwa książkowe Profesora: „Religie i pokój”, „Religie o drogach pokoju i bezdrożach wojny”, „Rozważania o Krzyżu”, „Dialog Kościoła z islamem według dokumentów soborowych i posoborowych”

Jan Sikorski – nauczyciel matematyki w II Liceum Ogólnokształcącym im. Króla Jana III Sobieskiego w Grudziądzu. Roczniak 1941, od zawsze związany z II LO, w latach 1955–1959 uczeń „Sobieskiego”. Zapamiętany przez kolegów ze szkolnej ławy jako odważny, dojrzały licealista, który w trudnych czasach stalinowskich publicznie przekazał kolegom prawdę o Katyniu.

Koszykarz, wychowanek profesora Stachowiaka – kapitan wicemistrza Polski juniorów Międzyszkolnych Klubów Sportowych. Po ukończeniu liceum rozpoczął studia matematyczne na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika.

Tam dał się poznać jako pracowity, solidny student, który cyt. za profesorem Leonem Jeśmianowiczem – „był najlepszym studentem na roku, wszystkie egzamina i zaliczenia zdawał bardzo dobrze, posiada uzdolnienia dydaktyczne i interesuje się analizą funkcjonalną”.

Po ukończeniu studiów został przyjęty na stanowisko asystenta w Katedrze Matematyki UMK w Toruniu.

W 1972 roku wrócił na stałe do Grudziądza i do swojej szkoły, był nauczycielem matematyki, w latach 1979–1983 pełnił również funkcję wicedyrektora szkoły.

Uzyskał drugi stopień specjalizacji zawodowej, ukończył studia podyplomowe dla nauczycieli matematyki. Nie zapomniał o pracy wychowawcy, dla młodzieży organizował wycieczki i spływy kajakowe.

Przeszedł na emeryturę w 2004 roku. Nie rozstał się jednak ze szkołą, nadal prowadził zajęcia autorskie z analizy matematycznej.

Siedmiokrotnie w swojej karierze zawodowej, był nominowany do Nagrody Ministra Edukacji, nagrodzony Nagrodą Ministra w 1977 roku, nagrodami Prezydenta Miasta Grudziądza oraz wielokrotnie nagrodami kolejnych dyrektorów szkoły.

Wychował rzesze olimpijczyków, realizował programy autorskie z matematyki, był autorytetem w dziedzinie matematyki, my jednak zapamiętamy Pana Jana jako Dobrego, Porządnego Człowieka – uczciwego, sumiennego a zarazem bardzo skromnego.

Uczył swoich uczniów godnego postępowania, a dla nauczycieli był wzorem człowieka obdarzonego ogromnym talentem i taktem pedagogicznym. Potrafił nauczyć matematyki wszystkich, choć czasami trwało to długo i bywało trudne.

Swoją postawą życiową dawał przykład uczniom jak przeżyć uczciwie całe dorosłe życie.

Bardzo odcytany, zaskakiwał nas doskonałą znajomością filozofii i łaciny klasycznej.

Dla młodych nauczycieli był Mentorem, wspierał radą, kiedy jej potrzebowali. Jego ciekawe poczucie humoru pomagało przetrwać najtrudniejsze chwile.

Był przykładem lojalnego i wiernego Przyjaciela.

Czesław Szachnitowski – (ur. 16 czerwca 1914 w Grudziądzu) – artysta malarz, nauczyciel, jeden z założycieli Towarzystwa Opieki nad Zabytkami, wieloletni działacz Klubu Inteligencji Katolickiej, Związku Nauczycielstwa Polskiego i grudziądzkiego Planetarium i Obserwatorium Astronomicznego, miłośnik lotnictwa.

Uczęszczał do szkoły powszechnej, ukończył gimnazjum klasyczne (obecnie II LO w Grudziądzu) i Państwowe Seminarium Nauczycielskie, w którym był prezesem szkolnego koła przyjaciół lotnictwa. W czasie II wojny światowej przebywał w Anglii, gdzie wstąpił do Szkoły

Podchorążych Broni Pancernych w Yorkshire. Po powrocie do kraju w 1946 roku został nauczycielem w dzisiejszym II Liceum Ogólnokształcącym im. Króla Jana III Sobieskiego w Grudziądzu. Uczył rysunku, a później, po ukończeniu studiów w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Gdańsku także fizyki. Założył kółko lotnicze związane z Lotniskiem w Lisich Kątach pod Grudziądzem.

Był członkiem zarządu Aeroklubu Grudziądzkiego. Przeszedł na nauczycielską emeryturę w 1974. Mimo to, uczył aż do 1982 roku. Odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką Związku Nauczycielstwa Polskiego, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Kopernika, odznakami za zasługi dla lotnictwa sportowego, dla Aeroklubu i Polskiego Towarzystwa Astronomicznego.

Uchwałą z dnia 14 września 2005 roku Rada Miejska Grudziądza nadała Czesławowi Szachnitowskiemu tytuł Honorowego Obywatela Miasta Grudziądza. Uroczyste nadanie tego tytułu odbyło się 16 października 2005 roku. Człowiek prawy, wielkiego serca, autorytet dla

współczesnych nauczycieli. cyt. „...*Nauczył fizyki, rysunku i... miłości do miasta*” (Kurier Grudziądzki, listopad 2007)

Michał Śróbka – absolwent 1958 roku, lekarz weterynarii, „człowiek z ogromnym poczuciem humoru, świetny organizator zjazdów absolwenckich”. Honorowy Członek „Klubu Masztalskich” – zespołu estradowego prezentującego humor śląski na antenie polskiego radia oraz Radia Katowice.

Katarzyna Warnke – absolwentka z 1997 roku, obecnie aktorka, od 2002– 2007 – Narodowy Teatr Stary im. Modrzejewskiej w Krakowie, obecnie Teatr Rozmaitości w Warszawie. Wiele ról teatralnych obecnie coraz więcej telewizyjnych. Oto niektóre z nich: „Szkola żon” i „Tartuffe” Moliera, „Łoże” w reżyserii Jana Peszka, „Idiota” F. Dostojewskiego, „Damy i huzary” A. Fredro, „Wesele” i „Wyzwolenie” S. Wyspiańskiego, „Grzeszne dzieciństwo” Marka Twaina, „Factory2” K. Lupy. W krakowskiej Jamie Michalika oraz w Zielonym Baloniku bierze udział w „Krakowskich kabaretach XX wieku”. Wyreżyserowała „Drzewo tropików” Mishima Yukio. W Teatrze Telewizji premiery z 2008 roku: „Fryzjer” i „Komu wierzycie”. Obecnie gra w popularnym serialu emitowanym w TVN – „Teraz albo nigdy” – rola Dany, matki Zdenki – córki Michała z któregoś małżeństwa. cyt. „*Katarzyna Warnke (na fali)*”

Zachwycająco debiutowała w telewizyjnym „Fryzjerze” Macieja Pieprzycy, szokując quasi – nastoletnim sex appealem. Na scenie Starego odważnie negliżowała się w „Świętoszku” Grabowskiego, ale poległa w science fiction Klaty („Trzy stygmaty”). W gościnnym widowisku Jarzyny „Lew w zimie” w Burgtheater zdekoncentrowała wiedeńczyków rolą wyzwolonej obyczajowo polskiej kochanki króla – finansisty Henryka. Ale najbardziej zapamiętałem ją jako Nico z dwóch scen w „Factory 2” Lupy. Najpierw w jednej ze zbiorówek gdzieś w głębi stoi dziewczyna ubrana na czarno. Mucha na ścianie, nieobecna czarna dama. A potem z pomocą kamery i swego apetycznego ciała chce się dobrać do duszy tybetańskiego tancerza. Z ekstremalną pasją, otwarciem, bezwzględnością. Bravo! (ŁD)”

źródło: Subiektywny spis aktorów teatralnych – edycja szesnasta (Łukasz Drewniak, Jacek Sieradzki)

Bernard Wiśniewski – absolwent 1958 roku, profesor doktor habilitowany, inżynier, wykładowca Akademii Morskiej w Szczecinie, Wydział Nawigacyjny, Instytut Nawigacji Morskiej oraz Uniwersytetu Szczecińskiego, Wydział Nauk Przyrodniczych, Instytut Nauk o Morzu, specjalista w dziedzinie oceanologii i techniki nawigacji a w szczególności hydrometeorologii, nawigacji morskiej, oceanografii i transportu morskiego; promotor prac doktorskich z zakresu hydrologii jeziora Dąbie. Prowadził prace badawcze nt. „Optymalizacja drogi morskiej statku”.

Tomasz Wodtke – w latach 1982–1986 uczeń II LO, laureat Olimpiady Języka Francuskiego, Olimpiady Historycznej, finalista Olimpiady Literatury i Języka Polskiego. 1987–1992 student Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu – filologia romańska – Wydział Neofilologii. W 1991 roku przebywa na pięciomiesięcznym stypendium w Brukseli.

1992 – 1993 – student studiów językoznawczych na Uniwersytecie w Caen (Francja);

1993 – 1996 – asystent w Katedrze Filologii Romańskiej UMK w Toruniu;

1996 – 2005 – przebywa w Szwajcarii, pracuje jako nauczyciel języka francuskiego, tłumacz i księgarz;

1999 – 2000 – odbywa pięciomiesięczny staż w Dyrekcji Tłumaczeń komisji Europejskiej w Brukseli;

2004 – pomyślnie zdaje egzamin konkursowy na tłumacza – urzędnika europejskiej służby cywilnej;

od 2005 – tłumacz w Komitecie Regionów UE (Bruksela), tłumaczy z francuskiego, włoskiego, hiszpańskiego angielskiego; zna jeszcze rosyjski i niemiecki. Na naszą prośbę o swoje dane napisał: „...nie wydaje mi się, żebym się kwalifikował na wyjątkowego absolwenta i zasługiwał na wyróżnienie..”

Witold Zalewski – (ur. w 1921), prozaik i publicysta. Studiował historię na Uniwersytecie Warszawskim. W czasie okupacji niemieckiej żołnierz AK, uczestnik powstania warszawskiego (1944). Związany z konspiracyjnym pismem „Dźwigary”, brał udział w podziemnym życiu kulturalnym. 1946–1947 w zespole redakcyjnym „Pokolenia”, 1952–1963 „Przeglądu Kulturalnego”, 1963–1970 „Kultury”. Przez ponad 20 lat był kierownikiem literackim w Zespole Filmowym „Tor”. Wtedy powstawały tam filmy m.in. Kieślowskiego, Zanussiego, Marczewskiego. W debiutanckim zbiorze opowiadań ŚMIERTELNI BOHATEROWIE (1946) i powieściach BRONŃ (1948) oraz RANNY W LESIE (1960) nawiązał do czasu wojny. Autor znanej opowieści reportażowej realizującej program realizmu socjalistycznego TRAKTORY ZDOBĘDĄ WIOSNĘ (1950). Powieści m.in.: PRUSKI MUR (1964), SPLOT SŁONECZNY (1972), CZARNE JAGODY (1975), OSTATNI POSTÓJ (1979) – o powstaniu styczniowym, POŻEGNANIE TWIERDZY (1985), WYŚLANNIK (1988). Szkice z podróży ODMIANY NADZIEI (1968), eseje DOLINA KRÓLÓW (1976). Zbiory reportaży. Obecnie drukuje w „Więzi” i „Odrze”. Dwa lata temu zaczął pisać dziennik. W 2003 roku otrzymał Nagrodę im. Władysława Reymonta za dorobek życia.

fragment recenzji:

„Czas doliczony z niepamięci” – „Te refleksje jednego z najwybitniejszych współczesnych pisarzy polskich nad obecnym i minionym światem czyta się jak pasjonującą powieść, bo też jest to swoista powieść o jednym i drugim świecie, przeszłym i dzisiejszym.

Losy i myśli narratora, z pozoru głównego bohatera, są jedynie kanwą narracji – i rozważań snutych w doskonałej literackiej formie. Fascynująca lektura, którą warto umożliwić dzisiejszemu polskiemu czytelnikowi...” – z opinii Stefana Bratkowskiego.